

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **JUDr. V. N.**, zastoupeného JUDr. Boženou Kopeckou, advokátkou se sídlem Bráfova 770/52, Třebíč, proti žalovanému: **Policejní prezident**, Policejní prezidium České republiky, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2014, č. j. PPR-25075-6/ČJ-2014-990131,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

(včetně rekapitulace předcházejících správních a soudních řízení)

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal, aby jeho souhlas s převedením z funkce náměstka ředitele Okresního úřadu vyšetřování Policie České republiky v Třebíči (dále též „OÚV Policie ČR v Třebíči“) na funkci vyšetřovatele OÚV Policie ČR v Třebíči, vyhotovený

dne 6. 11. 2000 a vynucený bezprávnou výhrůžkou, byl pro nedostatek svobodné vůle prohlášen za neplatný podle § 145 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“). Dále se žalobce domáhal, aby rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského úřadu vyšetřování Brno, ve věcech služebního poměru ze dne 8. 12. 2000, č. 770/2000, o odvolání žalobce z funkce náměstka ředitele OÚV Policie ČR v Třebíči a o jeho ustanovení do funkce vyšetřovatele OÚV Policie ČR v Třebíči bylo prohlášeno za neplatné dle ustanovení § 145 odst. 1 písm. a) zákona č. 186/1992 Sb.; a dále, aby žalobci bylo přiznáno platové vyrovnání rozdílu mezi služebním příjmem ke dni 31. 12. 2000 a ke dni 31. 12. 2003.

Vzhledem k tomu, že podaná žaloba neměla náležitosti podle § 37 odst. 3, ve spojení s § 71 odst. 1, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyzval krajský soud žalobce usnesením ze dne 22. 1. 2015, č. j. 36 Ad 1/2015 - 41, k doplnění žaloby. V doplnění žaloby učiněném k výzvě soudu žalobce upřesnil, že se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 15. 12. 2014, č. j. PPR-25075-6/ČJ-2014-990131, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ve věcech služebního poměru (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo též „prvostupňový služební funkcionář“), ze dne 16. 7. 2014, č. j. KRPJ-105141/ČJ-2013-1600KR. Tímto rozhodnutím prvostupňový služební funkcionář rozhodl tak, že

- a) podle § 179 zákona zastavil řízení o žádosti žalobce o určení, že jeho souhlas s převedením z funkce náměstka ředitele OÚV Policie ČR v Třebíči na funkci vyšetřovatele OÚV v Třebíči vyhotovený dne 6. 11. 2000 je pro nedostatek svobodné vůle neplatný, jelikož se v rámci zákona o služebním poměru jednalo o žádost zjevně právně nepřipustnou;
- b) podle § 179 zákona zastavil řízení o žádosti, aby rozhodnutí ředitele Policie ČR KÚV v Brně ze dne 8. 12. 2000, č. 770/2000 bylo prohlášeno za neplatné, neboť se svým obsahem nebo účelem příčilo zákonu, jelikož se v rámci služebního zákona jednalo o žádost zjevně právně nepřipustnou;
- c) se žalobci nepřiznává požadované vyrovnání rozdílu mezi služebním příjmem ke dni 31. 12. 2000 a služebním příjmem ke dni 31. 12. 2003.

Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil shora uvedené rozhodnutí prvostupňového služebního funkcionáře v části výroku uvedeného pod bodem b), který po provedené změně nově zní:

b) nevyhovují žádosti účastníka řízení, aby rozhodnutí ředitele Krajského úřadu vyšetřování v Brně ve věcech služebního poměru č. 770/2000 ze dne 8. 12. 2000 bylo prohlášeno za neplatné, neboť se svým obsahem nebo účelem příčilo zákonu;

ve zbytku, tj. ve výrocích ad a) a c), prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Krajského úřadu vyšetřování Brno, ve věcech služebního poměru ze dne 8. 12. 2000, č. 770/2000 (dále též „rozhodnutí č. 770/2000“) byl žalobce dnem 31. 12. 2000 odvolán z funkce náměstka ředitele OÚV Policie ČR v Třebíči a dnem 1. 1. 2001 byl ustanoven do funkce vyšetřovatele OÚV Policie ČR v Třebíči. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě ustanovení § 17 odst. 3 a 4 zákona

č. 186/1992 Sb. a v jeho odůvodnění prvostupňový služební funkcionář uvedl, že se tak stalo „na základě žádosti jmenovaného a po dohodě s příslušnými služebními funkcionáři“. Ve správním spisu se v této souvislosti nachází nedatovaný dokument „Záznam o pohovoru“, zachycující obsah pohovoru mezi žalobcem a ředitelem Policie České republiky, Krajského úřadu vyšetřování Brno, a dále dokument ze dne 6. 11. 2000 obsahující souhlas žalobce s převedením na danou funkci tak, jak bylo následně rozhodnutím č. 770/2000 učiněno.

Žalobce se prvně podanou žalobou ze dne 31. 10. 2003 domáhal vydání rozhodnutí o určení, že dohoda ze dne 6. 11. 2000 o souhlasu žalobce s odvoláním z funkce náměstka OÚV Policie ČR v Třebíči a na tuto dohodu navazující rozhodnutí č. 770/2000, jsou neplatné. Městský soud v Brně, jemuž byla tato žaloba podána, usnesením ze dne 18. 10. 2007 ve věci sp. zn. 49 C 244/2007, řízení podle § 104b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), zastavil s tím, že věc patří do věcné příslušnosti soudu, který rozhoduje podle zvláštního zákona (s. ř. s.).

Žalobce proto následně podal žalobu k Nejvyššímu správnímu soudu, který ji usnesením ze dne 13. 3. 2008, č. j. Na 319/2007 - 17, postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Brně jako soudu věcně a místně příslušnému. Krajský soud v Brně následně usnesením ze dne 25. 11. 2008, č. j. 29 Ca 77/2008 - 39, tuto žalobu pro opožděnost odmítl. V odůvodnění rozhodnutí však nad rámec poznamenal, že žalobu by nebylo možné též věcně projednat, neboť žalobce v předcházejícím řízení nevyčerpal řádné opravné prostředky. Pokud se pak jednalo o návrh žalobce na prohlášení neplatnosti jeho souhlasu s převedením z funkce náměstka ředitele OÚV Policie ČR v Třebíči na funkci vyšetřovatele OÚV Policie ČR v Třebíči, vyhotoveného dne 6. 11. 2000, odkázal krajský soud žalobce do občanského soudního řízení.

V pořadí třetí žalobou se tedy žalobce domáhal určení neplatnosti svého souhlasu ze dne 6. 11. 2000 s převedením z funkce náměstka ředitele OÚV Policie ČR v Třebíči na funkci vyšetřovatele OÚV Policie ČR v Třebíči a dále se domáhal doplatku rozdílu služebního příjmu za roky 2001 až 2003 a rozdílu odchodného. Městský soud v Brně věc na základě podané žaloby meritorně projednal a žalobu rozsudkem ze dne 31. 3. 2010, č. j. 21 C 26/2009 - 128, v celém rozsahu zamítl. Žalobce napadl tento rozsudek odvoláním, o kterém rozhodl Krajský soud v Brně usnesením ze dne 3. 5. 2011, č. j. 15 Co 224/2010 - 165, tak, že rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2010, č. j. 21 C 26/2009 - 128, zrušil a řízení zastavil. Současně vzhledem k tomu, že nebyla dána pravomoc soudu v občanském soudním řízení projednávat předmětnou věc, rozhodl o postoupení věci řediteli Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje. Oba účastníci soudního řízení proti tomuto usnesení podali dovolání, která Nejvyšší soud usnesením ze dne 9. 8. 2012, č. j. 21 Cdo 2370/2012 - 238, a usnesením ze dne 3. 7. 2012, č. j. 21 Cdo 3511/2011 - 131, odmítl. Žalobce následně podal proti tomuto rozhodnutí též ústavní stížnost, v níž se domáhal zrušení usnesení Nejvyššího soudu, usnesení Krajského soudu v Brně a rozsudku Městského soudu v Brně. Ústavní soud však usnesením ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. III. ÚS 3972/12, ústavní stížnost žalobce odmítl.

Poté, co byla věc na základě shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně postoupena řediteli Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, vydal tento ve věcech

služebního poměru rozhodnutí ze dne 27. 5. 2013, č. j. KRPB-19823-43/ČJ-2013-0600KR, kterým žalobci nepřiznal platové vyrovnání rozdílu mezi služebním příjmem ke dni 31. 12. 2000 a služebním příjmem ke dni 31. 12. 2003. Toto rozhodnutí bylo následně k odvolání žalobce rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 24. 9. 2013, č. j. PPR-16886-6/ČJ-2013-990131, zrušeno a řízení bylo zastaveno. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že služebním funkcionářem oprávněným k rozhodnutí ve věcech služebního poměru žalobce byl v daném případě ředitel Krajského ředitelství policie kraje Vysočina. Dne 9. 10. 2013 proto ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje postoupil spisový materiál tomuto služebnímu orgánu, který dne 19. 12. 2013 vyrozuměl žalobce o tom, že v dané věci nemůže zahájit správní řízení způsobem uvedeným v ustanovení § 178 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“ nebo též „služební zákon“), neboť předmětem případného řízení ve věcech služebního poměru je právo, jehož uplatnění je v dispozici žalobce.

Dne 8. 1. 2014 obdržel prvostupňový služební funkcionář podání žalobce označené jako „*Vyjádření, žádost o doplnění a úprava původního žalobního návrhu*“, které vzhledem k výše uvedenému posoudil v souladu s § 175 odst. 2 služebního zákona podle svého obsahu, a přípisem ze dne 13. 1. 2014, č. j. KR PJ-105141/ČJ-2013-1600KR, na základě tohoto podání zahájil správní řízení ve věcech služebního poměru.

Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2014 pod č. j. KR PJ-105141/ČJ-2013-1600KR rozhodl prvostupňový služební funkcionář tak, jak již bylo soudem citováno shora, tj. výrokem

a) podle § 179 služebního zákona zastavil řízení o žádosti o určení, že souhlas s převedením žalobce z funkce náměstka ředitele OÚV Policie ČR v Třebíči na funkci vyšetřovatele OÚV Policie ČR v Třebíči, vyhotovený dne 6. 11. 2000, je pro nedostatek svobodné vůle neplatný, jelikož se jednalo v rámci služebního zákona o žádost zjevně nepřipustnou;

b) podle § 179 služebního zákona zastavil řízení o žádosti, aby rozhodnutí č. 770/2000 bylo prohlášeno za neplatné, neboť se svým obsahem nebo účelem přičilo zákonu, jelikož se jednalo v rámci služebního zákona o žádost zjevně nepřipustnou;

c) nepřiznal žalobci požadované vyrovnání rozdílu mezi služebním příjmem ke dni 31. 12. 2000 a služebním příjmem ke dni 31. 12. 2003.

V odůvodnění rozhodnutí k určení neplatnosti souhlasu žalobce se svým převedením ze dne 6. 11. 2000 správní orgán I. stupně uvedl, že služební zákon nezná institut rozhodování o platnosti a neplatnosti právních jednání, a proto služební funkcionář nemohl o tomto návrhu rozhodnout. Možnost rozhodovat o neplatnosti právních jednání by služebnímu funkcionáři ve vzájemném vztahu s žalobcem zvýhodnila, neboť v naprosté většině případů by byl zainteresován na tom, zda bude právní jednání považováno za platné či neplatné. K žádosti o prohlášení rozhodnutí č. 770/2000 za neplatné, prvostupňový služební funkcionář uvedl, že služební zákon nezná institut prohlášení rozhodnutí za neplatné, a tedy se jednalo o žádost zjevně právně nepřipustnou. Nadto žalobce nenapadl předmětné rozhodnutí řádným ani mimořádným opravným prostředkem, lhůty pro uplatnění opravných prostředků již marně uplynuly, a rozhodnutí je tak nadále platné a účinné. Vzhledem k výše uvedenému proto služební funkcionář nepřiznal žalobci ani nárok na vyrovnání rozdílu mezi služebním

příjmem, jelikož s ohledem na presumpci správnosti předmětného rozhodnutí k tomu neexistoval žádný právní důvod.

Žalovaný k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí částečně změnil (tak, jak již bylo popsáno shora) a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný k části výroku ad a) uvedl, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu bylo nutno žádost žalobce pod tímto bodem hodnotit jako zjevně právně nepřipustnou, jelikož žalobce žádal provedení něčeho, co není právně možné. Samotný souhlas žalobce navíc představoval podklad pro rozhodnutí ve věcech služebního poměru, který se dle žalovaného přímo vztahoval k rozhodnutí č. 770/2000, proti kterému bylo možné podat odvolání. Souhlas s odvoláním z funkce může být důležitým nebo významným důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti rozhodnutí, nelze ho však posuzovat a přezkoumávat samostatně, odděleně nebo izolovaně mimo řízení o rozhodnutí. K části výroku ad b) žalovaný korigoval závěry prvostupňového služebního funkcionáře, že se nejednalo o žádost zjevně právně nepřipustnou, ale že o této žádosti měl prvostupňový služební funkcionář věcně rozhodnout. Rozhodnutí č. 770/2000 bylo žalobci doručeno již dne 12. 12. 2000, žalobce však toto rozhodnutí nenapadl v zákonné lhůtě odvoláním dle § 132 zákona č. 186/1992 Sb. a následně nevyužil ani žádné jiné opravné prostředky. Nedbal tedy dostatečně zásady „*vigilantibus iura*“. Žalovaný poukázal také požadavek právní jistoty, stability a předvídatelnosti práva. Na předmětné rozhodnutí bylo nutné vzhledem k presumpci správnosti nahlížet jako na rozhodnutí zákonné a právně závazné. Pro nezákonnost by toto rozhodnutí mohlo být dle žalovaného zrušeno pouze v případě, že by bylo náležitým způsobem, tedy užitím příslušných právních prostředků ve stanovených lhůtách, napadeno. Z těchto důvodů tedy žalovaný ve vztahu k výroku ad c) prvostupňového rozhodnutí uzavřel, že zde nebyl dán žádný právní důvod přiznat žalobci požadované vyrovnání rozdílu služebního příjmu.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě, ve znění jejího doplnění ze dne 12. 2. 2015, shrnul dosavadní vývoj věci a průběh předchozích správních i soudních řízení. Podrobně popsal především okolnosti, za kterých došlo k vydání rozhodnutí č. 770/2000. Dále uvedl, že nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v nedostatečném zjištění skutkového stavu, chybném a nedostatečném posouzení jeho námitek a v chybném závěru žalovaného o možnosti zastavit řízení. Žalovaný měl dle názoru žalobce posoudit, zda byly v daném případě splněny důvody, kterými zákon podmiňuje neplatnost právního úkonu. Žalovaný se však nezabýval meritem věci a neprovedl právní rozbor nezákonného postupu ředitele Krajského úřadu vyšetřování v Brně ve věcech služebního poměru při vydávání rozhodnutí č. 770/2000, se zaměřením na ustanovení § 15, § 16, § 17 a § 145 zákona č. 186/1992 Sb. Namísto toho rozhodl tak, že řízení zastavil z důvodu zjevné nepřipustnosti žádosti žalobce. V posuzovaném případě se však dle žalobce nejednalo o žádost, ale o věc postoupenou správnímu orgánu soudem. Správní orgán I. stupně přitom neprovedl žádné doplňující dokazování a rozhodnutím o zastavení řízení pro zjevnou nepřipustnost podaných žádostí se tak vyhnul povinnosti posoudit, zda nesvobodný a nevážený souhlas žalobce nebyl pro nedostatek svobodné vůle neplatný dle § 145 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/1992 Sb., jakož i posouzení, zda se rozhodnutí č. 770/2000 svým obsahem nepřičilo zákonu.

S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí prvostupňového služebního funkcionáře, zrušil a aby kladně rozhodl o všech třech jeho žalobních návrzích.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se (s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu) podrobně vypořádal s problematikou vztahující se k pojmu zjevné právní nepřipustnosti. V daném případě bylo řízení o určení, že souhlas žalobce s převedením z funkce náměstka ředitele OÚV Policie ČR v Třebíči na funkci vyšetřovatele OÚV Policie ČR v Třebíči je pro nedostatek svobodné vůle neplatný, zastaveno právě proto, že se jednalo o žádost zjevně právně nepřipustnou. Žalovaný přezkoumatelně dovedl, že se žalobce domáhal něčeho, co není právně možné, přičemž tam, kde není právo nebo povinnost, nebylo možné vést řízení a v jeho rámci o neexistujícím právu nebo povinnosti rozhodnout. Správnou cestou k ochraně žalobcových práv mělo být dle názoru žalovaného podání odvolání proti rozhodnutí č. 770/2000, přičemž samostatně nebylo možné žalobcův souhlas s jeho převedením přezkoumat.

Pokud se týkalo žádosti žalobce, aby rozhodnutí č. 770/2000 o převedení žalobce bylo prohlášeno za neplatné, žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňový služební funkcionář měl o této žádosti věcně rozhodnout. Jelikož žalobce rozhodnutí č. 770/2000 nenapadl odvoláním a ani nevyužil mimořádné opravné prostředky, bylo toto rozhodnutí právně závazné, a tedy nebyl dán důvod, aby se jím služební orgány zabývaly tak, jak žalobce požadoval. S ohledem na to pak neexistoval ani zákonný důvod přiznat žalobci požadované vyrovnání rozdílu služebního příjmu. Žalovaný proto navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž opětovně upozorňoval na skutečnost, že v daném případě se nejednalo o žádost, nýbrž o postoupení věci správnímu orgánu I. stupně soudem. Vzhledem k tomu nebylo dle žalobce na místě ověřování splnění základních procesních podmínek provedení řízení. Ve věci bylo až po třech měsících od postoupení věci zahájeno správní řízení a teprve po devíti měsících bylo řízení zastaveno, s tím, že se jednalo o žádost zjevně právně nepřipustnou. Z tohoto důvodu nebylo dle žalobce možné souhlasit s tím, že v dané věci bylo na první pohled zřejmé, že se jedná o žádost zjevně právně nepřipustnou, tedy o žádost, které nelze vyhovět. Stejně tak žalobce nesouhlasil s tím, že nepodal řádný ani mimořádný opravný prostředek, a tím došlo k zániku práva z důvodu, že nebylo ve stanovené lhůtě vykonáno.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Vzhledem k tomu, že žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání

a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z výše podrobně popsané geneze celé věci je patrné, že žalobce primárně nesouhlasí s rozhodnutím č. 770/2000, kterým byl převeden z funkce náměstka ředitele OÚV Policie ČR v Třebíči na funkci vyšetřovatele OÚV Policie ČR v Třebíči a v této souvislosti zpochybňuje svůj souhlas s tímto převedením ze dne 6. 11. 2000, jakožto nutnou podmínkou pro vydání uvedeného rozhodnutí. Žalobní námitky tak směřují především proti platnosti souhlasu žalobce s převedením, jakož i proti platnosti rozhodnutí č. 770/2000, od čehož žalobce odvíjí svůj nárok na vyrovnání rozdílu služebního příjmu.

Podle ustanovení § 17 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. může být policista převeden na jinou funkci též, jestliže se tak služební funkcionář s policistou dohodne. Z uvedeného vyplývá, že předpokladem rozhodnutí o převedení policisty na jinou funkci podle ustanovení § 17 odst. 4 citovaného zákona je souhlas policisty s takovým převedením.

Podle § 132 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. může proti rozhodnutí služebního funkcionáře účastník řízení podat odvolání do 15 dnů, a jde-li o odvolání proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu nebo o zrušení služebního poměru ve zkušební době, do osmi dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Podle ustanovení § 135 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. dále platí, že jestliže se dodatečně zjistily mimořádně závažné okolnosti, které účastník řízení nemohl bez své viny v řízení uplatnit a které odůvodňují podstatně příznivější rozhodnutí v jeho prospěch, může služební funkcionář na jeho návrh změnit nebo zrušit své pravomocné rozhodnutí. Služební funkcionář, který rozhodnutí zrušil, rozhodne ve věci samé. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení návrh na zrušení rozhodnutí podle odstavce 1 může účastník řízení podat pouze do tří měsíců ode dne, kdy se dověděl o okolnostech odůvodňujících navrhovanou změnu, nejpozději však do tří let od nabytí právní moci rozhodnutí.

Podle ustanovení § 136 zákona č. 186/1992 Sb. zjistí-li se dodatečně, že pravomocné rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, může je zrušit ministr. Ministr může rozhodnout ve věci samé. Dle odstavce 2 uvedeného ustanovení lze pravomocné rozhodnutí zrušit do tří let od nabytí právní moci.

V nyní posuzovaném případě bylo na základě uděleného souhlasu žalobce ze dne 6. 11. 2000 vydáno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského úřadu vyšetřování Brno, ve věcech služebního poměru ze dne 8. 12. 2000, č. 770/2000, kterým byl žalobce dnem

31. 12. 2000 odvolán z funkce náměstka ředitele OÚV Policie ČR v Třebíči a dnem 1. 1. 2001 ustanoven vyšetřovatelem OÚV Policie ČR v Třebíči. Žalobce přitom v nyní projednávaném případě zpochybňuje platnost svého souhlasu i platnost samotného rozhodnutí o převedení a v této souvislosti požaduje vydání rozhodnutí o určení neplatnosti těchto právních aktů.

K samotnému souhlasu žalobce se svým převedením ze dne 6. 11. 2000 a jeho povaze však krajský soud je nucen konstatovat, že jeho případnou platnost či neplatnost by bylo možné namítat a věcně hodnotit toliko v rámci řízení o přezkoumání samotného rozhodnutí o převedení č. 770/2000. Předmětný souhlas, resp. dohoda mezi policistou a služebním funkcionářem, byla totiž ve smyslu ustanovení § 17 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. nezbytnou podmínkou pro vydání rozhodnutí o převedení, a tedy v řízení proti rozhodnutí o převedení by služební funkcionář byl povinen otázku platnosti či neplatnosti uděleného souhlasu posuzovat jako otázku předběžnou. Jako taková by se pak tato otázka také následně mohla stát předmětem přezkumu ze strany správního soudu.

Žalobce však samotné rozhodnutí o převedení ze dne 8. 12. 2000 vydané pod č. 770/2000 odvoláním nenapadl a žaloba směřující proti tomuto rozhodnutí a podaná až v roce 2003 byla jako opožděná zdejším krajským soudem odmítnuta. Žalobce tedy měl námitku neplatnosti uděleného souhlasu uplatnit v odvolání směřujícím proti rozhodnutí o převedení č. 770/2000, případně v rámci mimořádných opravných prostředků, což byla jediná možná forma obrany, kterou měl žalobce volit. Žalobce však tímto způsobem nepostupoval, přičemž v nyní vedeném řízení již správním orgánům nepřislušelo (a není k tomu oprávněn ani krajský soud) samostatně o souhlasu žalobce rozhodovat. V této souvislosti krajský soud podpůrně odkazuje také na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2016, č. j. 10 As 117/2016 - 64, dostupném na www.nssoud.cz, dle kterého „*pokud bylo nebo mohlo být vedeno řízení, v jehož rámci byla posuzována existence určitého právního vztahu, byť třeba jen jako otázka předběžná, nelze se domáhat podle § 142 správního řádu vydání deklaratorního rozhodnutí o této otázce (§ 142 odst. 2 správního řádu)*“.

V citované věci se sice nejednalo o aplikaci ustanovení § 142 správního řádu, avšak z hlediska právního posouzení je možno závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Platí tedy, že pokud neplatnost souhlasu žalobce s odvoláním z funkce náměstka ředitele OÚV Policie ČR v Třebíči a jeho ustanovením do funkce vyšetřovatele OÚV Policie ČR v Třebíči mohla být jako otázka předběžná hodnocena toliko v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí č. 770/2000, nebylo možné o neplatnosti rozhodnout v nyní přezkoumávaném řízení. Správním orgánům proto nelze vytýkat, že v souladu s výše uvedenými závěry posoudily požadavek žalobce na vyslovení neplatnosti svého souhlasu jako žádost zjevně právně nepřipustnou, neboť správní orgány ani správní soudy nemohou v rámci své rozhodovací činnosti neplatnost právních úkonů vyslovovat (k otázce posuzování zjevné právní nepřipustnosti obdobně srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014, č. j. 3 Ads 9/2013 - 51, dostupný na www.nssoud.cz).

Pokud pak žalobce v průběhu předcházejícího správního řízení i v podané žalobě požadoval rovněž vyslovení neplatnosti samotného rozhodnutí č. 770/2000, ani tomuto

požadavku nemohly správní orgány a krajský soud vyhovět. Z obsahu předloženého správního spisu je patrné, že předmětné rozhodnutí č. 770/2000 bylo žalobci doručeno již dne 12. 12. 2000. Žalobce se však proti němu nebránil odvoláním ani mimořádnými opravnými prostředky; a následně (v roce 2003) podaná žaloba směřující proti tomuto rozhodnutí byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2008, č. j. 29 Ca 77/2008 - 39, pro opožděnost odmítnuta.

Náš vnitrostátní právní řád je přitom založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle které se na správní akt hledí jako na zákonný a správný až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srovnej k tomu *Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha, C. H. Beck 2009, s. 225*; resp. v judikatuře Nejvyššího správního soudu k tomu shodně srovnej např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005 - 188, dostupný na www.nssoud.cz).

V návaznosti na výše uvedené tedy krajský soud konstatuje, že v nyní projednávaném případě se žalobce domáhal vyslovení neplatnosti rozhodnutí, které nabylo právní moci a jemuž svědčí presumpce správnosti a zákonnosti. Jak přitom bylo uvedeno výše, žalobce toto rozhodnutí nenapadl odvoláním, lhůty pro uplatnění mimořádných opravných prostředků, kterými by bylo možné dané rozhodnutí zvrátit, již rovněž marně uplynuly a stejně tak marně uplynula také lhůta pro podání žaloby ve správním soudnictví směřující proti tomuto rozhodnutí. Z těchto důvodů proto žalovanému nelze vytknout žádné pochybení, pokud žádosti žalobce o určení neplatnosti rozhodnutí č. 770/2000 nevyhověl a v důsledku toho také potvrdil rozhodnutí prvostupňového služebního funkcionáře, jímž žalobci nebylo přiznáno ani požadované vyrovnání rozdílu mezi služebním příjmem ke dni 31. 12. 2000 a služebním příjmem ke dni 31. 12. 2003.

Na výše uvedených závěrech pak nemohla nic změnit ani argumentace žalobce, že proti předmětnému rozhodnutí nepodal odvolání, neboť se obával svého propuštění ze služebního poměru. Nesouhlasil-li žalobce s vydaným rozhodnutím č. 770/2000, měl postupovat dle zákona č. 186/1992 Sb. a podat proti tomuto rozhodnutí odvolání, případně následně využít mimořádných opravných prostředků. Žalobce měl dostatečně dbát zásady „*vigilantibus iura*“ (bdělým náleží práva), z níž lze s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2008 ve věci sp. zn. III. ÚS 2111/07, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, vyvodit, že „*osoba je zásadně povinna uplatnit všechny své námitky, tvrzení a argumenty, jimiž dovozuje nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí státního orgánu, včas, tj. především v nalézacím řízení a poté v řádných (resp. i v mimořádných) opravných prostředcích*“.

Krajský soud nadto uvádí, že podle § 106 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2000, sice mohl být policista propuštěn, pokud splnil podmínky nároku na starobní důchod, a tedy toto ustanovení umožňovalo, aby služební funkcionář v případě splnění podmínky nároku na starobní důchod na základě volné úvahy povolené zákonem (správního uvážení) rozhodl o propuštění policisty ze služebního poměru (k tomu srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2003, sp. zn. II. ÚS 631/01, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>); zároveň je však nutno upozornit, že toto ustanovení bylo novelou zákoníku práce č. 155/2000 Sb. s účinností od 1. 1. 2001 ze zákona vypuštěno, a žalobce tak

mohl, aniž by se musel obávat svého propuštění, ve stanovených lhůtách případně iniciovat řízení o mimořádných opravných prostředcích. Žalobce však ani těchto prostředků obrany v zákonem stanovených lhůtách nevyužil.

Namítal-li pak žalobce, že předmětné správní řízení nebylo řízením o žádosti, nýbrž bylo správním orgánům postoupeno soudem, ani tomuto tvrzení nelze zcela přisvědčit. Žalobce totiž opomíjí, že to byl on, kdo na počátku všeho svým návrhem inicioval zahájení řízení (byť nesprávně řízení soudního). Pokud tedy následně po několikaletých vedených soudních řízeních nakonec soud rozhodl tak, že věc postoupil k vyřízení konkrétnímu služebnímu funkcionáři, neznamenala tato skutečnost nic jiného, než že na podanou žalobu bylo nutno nahlížet jako na počáteční žádost žalobce o zahájení řízení ve věcech služebního poměru a takto k jejímu obsahu také přistupovat. V daném případě tedy bylo řízení zahájeno na podkladě podané žádosti žalobce jako účastníka, a stalo se tak okamžikem, kdy věc byla (a tedy i podaná žaloba, která vymezovala jednotlivé požadavky žalobce) postoupena soudem služebnímu funkcionáři k projednání a rozhodnutí. Tímto došlo k zahájení řízení a již nebylo třeba ze strany žalobce činit žádný další úkon. Pokud tedy následně služební funkcionář v řízení přistoupil k vydávání výzvy, kterou žalobce „nutil“ a přiměl k učinění dalšího podání (jakožto žádosti) s poučením, že jinak nebude možné řízení ve věcech služebního poměru zahájit, je nutno tento postup ve světle výše uvedených závěrů hodnotit jako procesní pochybení, avšak toliko jako pochybení dílčí nemající žádný vliv na zákonnost vedeného řízení ani vydaného správního rozhodnutí.

Ani případné pochybení správních orgánů vztahující se k zahájení řízení by ovšem nemohlo nic změnit na již vyslovených závěrech, že správní orgány nebyly oprávněny v předchozím řízení vyslovit neplatnost žalobcem napadených aktů – tj. souhlasu žalobce se svým převedením ze dne 6. 11. 2000 a na jeho podkladě vydaného rozhodnutí o převedení č. 770/2000 ze dne 8. 12. 2000, a to z důvodů podrobně soudem vyložených shora. K vyslovení neplatnosti těchto aktů a s tím souvisejícího přiznání platového vyrovnání rozdílu mezi služebním příjmem pak není dle platných procesních předpisů (soudního řádu správního) oprávněn ani krajský soud, který zároveň neshledal ani žádné důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, ani pro případné vyslovení jeho nicotnosti (§ 78 odst. 1, § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Krajský soud tak nepřisvědčil žádné z žalobcem uplatněných žalobních námitek a závěrem doplňuje, že v řízení nepřistoupil ani k provádění dokazování celou řadou žalobcem navrhovaných důkazních návrhů (listin či svědeckých či účastnických výpovědí) vyjmenovaných v žalobě, na kterou krajský soud na tomto místě pro stručnost odkazuje. Provádění těchto důkazů nebylo pro posouzení důvodnosti podané žaloby nezbytné, neboť tuto bylo možno posoudit na základě obsahu předloženého správního spisu.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak s ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti neshledal podanou žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu